

Strom a člověk

Pocestný po dlouhé chůzi širým polem za úpalu červnového slunce, zemdlen všečen a žízniv, došel na křižovatku, kde nad kamenným křížem rozkládala větve veliká, osamělá jabloň.

Dychtivě usedl do jejího stínu a zahleděv se zálibně do zelena svěžích mladých listů, mezi nimiž bělaly se ještě sem tam poslední, ojedinělé květy, pravil vřele: „Strome milý – jak by se vám stromům mohl jen člověk odvděčit?“

V koruně zašumělo a strom zvolna tiše šepotá: „Myslíš-li to doopravdy?“

„Jak bych nemyslíl. Tolikerá dobrodiní máte pro nás!“

„Pohled“, pokračoval vážně strom, „na mou nalomenou větev, visící tuto bez vlády dolů. To si pohůnci udělali houpačku...“

Podívej se na kmen na straně od cesty! To opilý vozka vybočiv z kolejí vozem až do mízy odřel mi živou kůru...

Pohled na jednotlivé podeschlé haluze v koruně, schnou od ran kamením, jak házeli lidé po posledním ovoci!“

Člověk pozoroval, pozoroval a těžce se zamyslíl...

„Vděku my stromy od vás lidí nečekáme a také nežadáme!“ znělo smutně z koruny jabloně. „Ale aspoň nám pro nic za nic neubližujte!“

*Jiskry z popela: čtvrtá kniha chodských bajek / napsal Jan František Hruška
V Praze, Československá akciová tiskárna, 1917*